

PROLOG

Francesca

NEJHORŠÍ NA TOM všem bylo, že já, Francesca Rossiová, jsem měla celou budoucnost zamčenou v naprosto obyčejné staré dřevěné truhličce.

Ode dne, kdy jsem se o ní dozvěděla – bylo mi šest let – jsem věděla, že ať už se v ní skrývá cokoli, buď mě to zabije, nebo zachrání. Proto není divu, že jsem se včera za úsvitu, kdy se slunce dotklo oblohy, rozhodla osud trochu popohnat a tu truhlu jsem otevřela.

Neměla jsem vědět, kde moje matka ukrývá klíč.

Neměla jsem vědět, kde můj otec schovává tu truhličku.

Když však sedíte celé dny doma a jen se staráte, abyste dosáhli nespílitelných očekávání svých rodičů, máte času na rozdávání.

„Ani se nehni, Francesko, jinak tě píchnu špendlíkem,“ varovala mě Veronica.

Snad posté jsem si přečetla zažloutlý vzkaz, zatímco na mě matčina stylistka navlékala šaty, jako bych to snad sama nedokázala. Ta slova se mi propálila do paměti, uložila jsem si je do zásuvky v mysli, kam neměl přístup nikdo jiný.

Žilami mi proudilo vzrušení, oči se mi v zrcadle přede mnou leskly odhodláním. Roztřesenými prsty jsem ten list papíru složila a schovala si ho do výstřihu zatím nezašněrovaného korzetu.

Začala jsem přecházet po pokoji sem a tam, nedokázala jsem chvíli postát v klidu. Mámina kadeřnice a stylistka mě okřikovaly a jako v sitcomu se mi hnaly v patách.

Jsem jako Groucho Marx ve filmu Kachní polévka. Chyťte mě, jestli to dokážete.

Veronica mě chytila za tkanice korzetu a přitáhla mě zpátky před zrcadlo, jako by mě měla na vodítku.

„Hele! To bolí,“ stěžovala jsem si.

„Řekla jsem, ani se nehni!“

Byla jsem zvyklá, že se ke mně zaměstnanci mých rodičů chovají jako k pudlovi z dobrého chovu. Ne že by na tom záleželo. Dnes večer políbím Angela Bandiniho. Nebo přesněji – *dovolím* mu, aby mě políbil.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem každý večer ode dne, kdy jsem se před rokem vrátila ze švýcarské internátní školy, kam mě rodiče poslali, nesnila o tom, že Angela políbím. Když mi bylo devatenáct, Arthur a Sofia Rossiovi se oficiálně rozhodli, že mě představí chicagské společnosti, kde si ze stovek vhodných Italoameričanů napojených na chicagskou mafii vyberu budoucího manžela. Dnešním dnem započne řetězec událostí a společenských návštěv, já však už moc dobře vím, koho si chci vzít.

Papá a mamá mi oznámili, že na vysokou můžu zapomenout. Mám se soustředit na to, abych si našla dokonalého manžela, protože jsem jedináček a jediná dědička majetku a firem rodu Rossiových. Vždy jsem snila o tom, že jako první žena v naší rodině získám vysokoškolské vzdělání, nejsem ale tak hloupá, abych